

Arrest

nr. 283 962 van 27 januari 2023
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat V. HENRION
Place de l'Université 16/4ème/étage REGUS
1348 LOUVAIN-LA-NEUVE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 29 augustus 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 25 juli 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 oktober 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 november 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat O. TODTS loco advocaat V. HENRION en van attaché A. SMIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten, Pashtoun en soennitische moslim te zijn. U bent geboren in het dorp Hashemkhel in het district Khogyani, provincie Nangarhar. Uw paternale grootvader en uw oom X werden daar gedood door de taliban omdat ze weigerden ushr (islamitische oogstbelasting) te betalen. Uw vader leefde daarna ondergedoken. Toen u twee jaar oud was verhuisden u en uw familie omwille van dit conflict naar Pakistan. Ook uw andere paternale oom X verhuisde naar Pakistan.

U verbleef in Pakistan in het Afghaanse vluchtelingenkamp Shna Wana in het district Nowshera, provincie Khyber Pakhtunkhwa. U ging naar school en deed landbouwwerk. Er waren veel madrassa's in het kamp. De nabijgelegen Omar Benekhetab madrassas vroeg jullie om geld en drie keer per dag eten te geven. Uw vader weigerde te betalen. Op een dag kwam er een talib van de madrassa langs bij jullie. U zei dat u niets zou geven, waarna hij wegging en terugkwam met drie of vier anderen. Ze sloegen u en u sloeg een van hen met een steen op zijn oog. Twee dagen later werd u gearresteerd door de politie. U werd twee weken vastgehouden, daarna werd u na tussenkomst van de malek (dorpshoofd) vrijgelaten. De talibs bleven u daarna vragen om u aan te melden en zeiden dat ze u wilden straffen. Twee weken na uw vrijlating bezorgden ze een brief aan de malek waarin u met de dood bedreigd werd. De volgende dag zei uw vader dat u het land moest verlaten omdat uw leven in gevaar was. In 2016 verliet u Pakistan. U reisde via Iran naar Turkije, waar u 3,5 jaar verbleef. U werkte in een verffabriek en was van plan er te blijven, maar toen in 2019 beslist werd Afghansen te deporteren besloot u naar Europa te komen. Op 15/10/2020 kwam u aan in België en op 30/10/2020 deed u een verzoek om internationale bescherming. Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u gedood te worden door de taliban.

Na uw vertrek uit Pakistan deden de taliban navraag over u bij uw jongere broer en sloegen ze hem. Een jaar na uw vertrek zei de mawlawi van de madrassa dat u niet gespaard zou worden bij terugkeer. De talibanleider mullah Rahbar werd in de zomer van 2021 neergeschoten dichtbij jullie huis. De Pakistaanse overheid begon dan iedereen die tegen hem gekant was te arresteren. Zo arresteerden ze uw broer Baloch, die vrijgelaten werd toen hij zei dat hij geen banden meer heeft met uw familie. Drie maanden voor uw persoonlijk onderhoud werd uw vader thuis ontvoerd door de Pakistaanse overheid, meer bepaald ISI (Inter-Services Intelligence). Hij is nog steeds spoorloos.

Ter ondersteuning van uw verzoek legde u de volgende documenten neer: uw vluchtelingenkaart (PoR-kaart), een schooldocument van u, een dreigbrief, een foto bij een schrijn en kopieën van de huidige en oude vluchtelingenkaarten van uw familie.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat de Dienst Vreemdelingenzaken heeft geoordeeld dat er in uw hoofde sprake was van bijzondere procedurele noden evenals dat het opportuun was om u bepaalde steunmaatregelen te verlenen om hieraan tegemoet te komen. Meer bepaald blijkt dat u bij registratie van uw verzoek om internationale bescherming een niet-begeleide minderjarige vreemdeling was. U kreeg een voogd toegewezen om u bij te staan doorheen uw asielprocedure.

Het Commissariaat-generaal is na grondige analyse van het geheel van de elementen in uw administratief dossier echter van oordeel dat er geen concrete aanwijzingen meer aanwezig zijn waaruit een bijzondere procedurele nood in uw hoofde kan blijken die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigt. In dit verband moet er immers op worden gewezen dat u op 01/09/2021 meerderjarig werd en dat uw persoonlijk onderhoud bij het CGVS plaats had op 20/01/2022.

Bijgevolg werden er u geen verdere specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van de door u ingeroepen asielmotieven en de stukken in het administratieve dossier, stelt het CGVS vast dat u niet de status van vluchteling, noch het subsidiaire beschermingsstatuut kan worden toegekend. U bent er immers niet in geslaagd een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Bij terugkeer naar Afghanistan **vreest u gedood te worden door de taliban**. U slaagde er echter niet in deze vrees aannemelijk te maken, dit omwille van onderstaande redenen.

U verklaarde dat **u en uw familie Afghanistan verlieten toen u twee jaar oud was nadat uw oom en grootvader gedood waren omdat ze weigerden ushr te betalen aan de taliban** (CGVS, p. 6, 8). Uw vader, die toen in Jalalabad werkte, zou daarna ondergedoken geleefd hebben bij vrienden tot jullie uiteindelijk vertrokken uit Afghanistan nadat dorpelingen hem gezegd hadden dat hij vermoord zou worden (CGVS, p. 8-9). U staafde deze beweringen echter op geen enkele manier. Hoewel u de weigering van uw oom en grootvader om de taliban te betalen en de moord op hen vermeldde tijdens uw onderhoud bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) repte u daar vreemd genoeg met geen woord over het feit dat uw vader ook weigerde te betalen, dat hij ondergedoken leefde en bedreigd werd (Vragenlijst CGVS). Voorts

is het opmerkelijk dat uw vader na de moord op uw grootvader en oom niet eenvoudigweg besloot om ushr te betalen. Het betalen van ushr is immers geen ongewone zaak in Afghanistan, er kan dan ook verwacht worden dat uw vader zich schikte naar deze regel, zeker nadat zijn vader en broer gedood waren omdat ze geweigerd hadden te betalen. Uw stelling dat de taliban geen mensen sparen en veel mensen doden biedt geen verklaring voor het feit waarom uw vader ervoor koos met het hele gezin Afghanistan te ontvluchten in plaats van eenvoudigweg de gevraagde belasting te betalen (CGVS, p. 8). Met betrekking tot de moord op uw oom en grootvader dient voorts opgemerkt te worden dat u niet weet wie hen doodde (CGVS, p. 8). U of uw familie zouden later ook nooit meer iets gehoord hebben van die personen (CGVS, p. 9). Vrienden van uw vader zouden later gezegd hebben dat ze controle hebben over jullie grond en er landbouw doen, maar u kent vreemd genoeg nog steeds de namen van die personen niet en u verklaarde slechts vaagweg dat “de hele groep” controle heeft over jullie grond (CGVS, p. 9). Gezien uw vader vanuit Pakistan nog contact had met vrienden in Afghanistan kan verwacht worden dat hij beter op de hoogte was en dat hij ook de nodige informatie aan u gaf. U verklaarde dat de taliban u zouden doden bij terugkeer naar Afghanistan omwille van de moord op uw grootvader en oom (CGVS, p. 17). Gezien uw weinig overtuigende verklaringen over de problemen van uw familie met de taliban voor uw vertrek uit Afghanistan en het gebrek aan concrete aanwijzingen dat u vervolgd zou worden omwille van de weigering van uw familie tot betaling van ushr een twintigtal jaar geleden (CGVS, p. 17) kan niet besloten worden dat er omwille van deze problemen een actuele gegronde vrees voor vervolging kan vermoed worden in uw hoofde in geval van terugkeer naar Afghanistan. Het CGVS benadrukt hierbij dat u als tweejarig kind Afghanistan verliet en dat u zelf nooit problemen hebt gehad met de taliban in Afghanistan.

U verklaarde voorts **problemen** gehad te hebben **met de taliban in Pakistan** en **u vreest hierdoor ook problemen met de taliban in Afghanistan** (CGVS, p. 17). Ook deze terugkeervrees maakte u echter niet aannemelijk.

Met betrekking tot het gevecht dat u zou gehad hebben met talibs in Pakistan dient opgemerkt te worden dat **u de namen van de talibs met wie u vocht niet kent** (CGVS, p. 14). Als dit gevecht effectief aanleiding gaf tot uw aanhouding door de Pakistaanse politie, een veroordeling door de leiders van de madrassa en doodsbedreigingen die u via de malek werden bezorgd, zoals u verklaarde, is het opmerkelijk dat u de namen van de betrokkenen nooit te weten kwam (CGVS, p. 15). Gevraagd hoe u überhaupt wist dat die mensen van de madrassa taliban waren, zei u slechts dat ze altijd in de madrassa waren en dat jullie ze altijd zagen (CGVS, p. 15). Toen u nogmaals gevraagd werd hoe u wist dat ze taliban waren, gaf u het nietszeggende antwoord “ze waren taliban” (CGVS, p. 15). Het CGVS vroeg u dan nogmaals hoe u wist dat ze taliban waren en geen gewone mensen die naar de madrassa gingen, waarop u repliceerde dat ze taliban zijn, dat ze geen huizen hebben en in de madrassa wonen (CGVS, p. 15). Dat personen in een madrassa verblijven is echter allerm minst ongewoon of beperkt tot madrassa's onder controle van de taliban. Uit toegevoegde objectieve informatie blijkt immers dat madrassa's in Pakistan naar het model van internaten gratis voedsel en accommodatie aanbieden. Het is dan ook opmerkelijk dat u en uw familie geld gaven aan de imam van de moskee, die u expliciet omschreef als een gewone burger en geen lid van de taliban, en dat jullie altijd weigerden eten en geld te geven aan die madrassa terwijl uit bovenstaande opmerkingen blijkt dat u destijds geen concrete aanwijzingen had dat die madrassa gerund werd door de taliban (CGVS, p. 15, 16).

Het CGVS stelt tevens een aantal **tegenstrijdigheden** vast in uw verklaringen over dit incident. Zo verklaarde u bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) dat u gedurende één week werd vastgehouden in het politiekantoor na het gevecht (Vragenlijst CGVS, vraag 3.1), terwijl u bij het CGVS verklaarde dat u twee weken vastgehouden werd (CGVS, p. 14-15). Bij confrontatie herhaalde u slechts dat u de tweede maal twee weken vastgehouden werd (uw eerste aanhouding omwille van uw vervallen vluchtelingenkaart is niet relevant hier) (CGVS, p. 15). Voorts verklaarde u bij DVZ dat u gewond geraakte tijdens het gevecht (vragenlijst CGVS 3.5), terwijl u bij het CGVS aangaf dat u niet gewond geraakte bij het gevecht (CGVS, p. 14). De argumentatie van uw advocaat dat de incoherenties onbelangrijke details betreffen en mogelijk te wijten zijn aan het feit dat u een lange en traumatische reis achter de rug hebt, wordt niet gevolgd door het CGVS (CGVS, p. 19). De duur van uw detentie en het feit of u al dan niet gewond geraakte tijdens het gevecht betreffen immers elementen die betrekking hebben op uw persoonlijke ervaringen en die deel uitmaken van de kern van uw asielrelaas. Bovendien riep u op geen enkel moment geheugenproblemen in en legde u geen documenten neer waaruit blijkt dat uw reis of andere factoren een negatieve impact zouden gehad hebben op uw cognitief vermogen.

Voorts is het opmerkelijk dat **zowel u als uw broer Baloch aangehouden zouden zijn door de Pakistaanse autoriteiten**, maar dat u dit alles **niet staaft met documenten**. Uw bewering dat er van de

arrestatie van uw broer geen bewijs is, dat ze mensen gewoon oppakken en dan vrijlaten is weinig overtuigend (CGVS, p. 10). Uzelf zou na twee weken vasthouding vrijgelaten zijn door de politie na tussenkomst van de maleks, maar ook hiervan zouden er geen documenten zijn, wat weinig aannemelijk is (CGVS, p. 15). Ook de **vermeende ontvoering van uw vader** bij een inval door de Pakistaanse inlichtingendienst ISI **staafde u niet**. Als uw vader effectief drie maanden voor uw onderhoud meegenomen werd uit jullie huis en jullie sindsdien geen nieuws hebben vernomen over hem, kan verwacht dat uw familie toch enige stappen zette om op een of andere manier informatie in te winnen, zelfs als de maleks uw familie afraadde aangifte te doen van zijn verdwijning (CGVS, p. 10, 18). U verklaarde voorts dat uw broer aangehouden werd door de autoriteiten en uw vader ontvoerd werd door ISI omdat de talibanleider Mullah Rahbar vorige zomer neergeschoten werd dichtbij uw huis en de Pakistaanse overheid toen iedereen arresteerde die tegen hem gekant was (CGVS, p. 10). Uit informatie waarover het CGVS beschikt (zie kopie toegevoegd aan het administratief dossier) blijkt echter dat Mullah Naik/Nek Muhammad Rahbar neergeschoten werd in april 2021 in Haji Camp Adda in de stad Peshawar op ruim 50 kilometer van Akora Khattak, dus niet vorige zomer dichtbij uw huis. Gezien uw weinig overtuigende persoonlijke problemen met de taliban in Pakistan (zie supra) en gezien jullie geen andere problemen gehad hebben met de taliban in het vluchtelingenkamp of in uw regio in Pakistan acht het CGVS het niet aannemelijk dat de Pakistaanse overheid uw familie zou viseren omwille van de moord op een talibanleider in Peshawar (CGVS, p. 16).

Gezien bovenstaande elementen slaagde u er niet in de problemen van u en uw familie met de taliban in Pakistan en de Pakistaanse autoriteiten aannemelijk te maken, laat staan dat u bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zou worden door de taliban omwille van uw problemen in Pakistan.

Er dient bovendien opgemerkt te worden dat u bij de aanmelding voor uw verzoek om internationale bescherming verklaarde **Afghanistan verlaten te hebben omwille van de economische situatie en de onveiligheid**, wat de geloofwaardigheid van uw bewering rechtstreeks uit Pakistan vertrokken te zijn omwille van problemen met de taliban ondermijnt (Fiche niet-begeleide minderjarige vreemdeling). Geconfronteerd hiermee ontkende u dit gezegd te hebben en zei u dat u misschien mis begrepen werd (CGVS, p. 5). Dit volstaat echter niet om deze zeer grote tegenstrijdigheid met uw latere verklaringen te vergoelijken. Het CGVS wees u erop dat het belangrijk was dat u een volledig zicht op uw verblijfplaatsen gaf en bood u de kans eventuele foute verklaringen recht te zetten, maar u wijzigde uw verklaringen niet (CGVS, p. 5).

Voorts merkt het CGVS ook op dat u **geen internationale bescherming heeft gevraagd in de landen waarlangs u naar België reisde** (CGVS, p. 17). Nochtans verbleef u onder meer 3,5 jaar in Turkije en één jaar in Bosnië (CGVS, p. 16, 17) en kan van iemand die beweert nood te hebben aan internationale bescherming redelijkerwijze verwacht worden dat hij die nood aanhaalt en internationale bescherming vraagt zodra hij daartoe de kans heeft. Dat u dit naliet in de landen die u passeerde en pas in België internationale bescherming verzocht doet verder afbreuk aan de beweerde reden van vertrek en uw ingeroepen vrees voor vervolging. Dat iedereen zei dat België beter is vergoelijkt uw beslissing niet, u liep immers een aanzienlijk risico op gedwongen repatriëring naar Afghanistan door uw jarenlange illegale reis en verblijf in derde landen.

De door u neergelegde **documenten** kunnen bovenstaande appreciatie niet ombuigen. De documenten die u voorlegt, hebben enkel bewijswaarde indien zij worden ondersteund door een overtuigend en aannemelijk asielrelaas, wat gezien het geheel van bovenstaande opmerkingen bij u niet het geval is. Uw vluchtelingenkaart (PoR-kaart) en de foto's van de vluchtelingenkaarten van uw familieleden hebben geen bewijswaarde met betrekking tot de door u ingeroepen persoonlijke vrees voor vervolging en vormen hoogstens een begin van bewijs van uw identiteit, nationaliteit, verblijf in Pakistan en familiebanden. Er dient tevens opgemerkt te worden dat uw geboortedatum op de door u neergelegde vluchtelingenkaart 01/01/1997 is, terwijl u bij uw verzoek om internationale bescherming in België verklaarde geboren te zijn op 01/09/2003 (CGVS, p. 4). Dat jullie een leeftijd moesten verzinnen omdat ze geen kaarten gaven aan kleine kinderen verklaart deze verschillende data niet (CGVS, p. 4). Uit informatie waarover het CGVS beschikt blijkt immers dat kinderen onder de leeftijd van vijf jaar geregistreerd worden op de kaart van hun ouders, waardoor het niet nodig is om een oudere leeftijd te verzinnen (zie kopie toegevoegd aan het administratief dossier). U verklaarde overigens zelf dat uw jongste broer vermeld staat op de kaart van uw vader (CGVS, p. 19). Dat u maar liefst zes jaar ouder bent op de door u neergelegde PoR-kaart is dan ook een sterke indicatie dat u ouder bent dan verklaard en dat u zich valselijk als minderjarige heeft voorgedaan bij het indienen van uw verzoek om internationale bescherming in België. Gevraagd of u foto's van uzelf in Pakistan hebt, verklaarde u tijdens het persoonlijk onderhoud dat u foto's hebt die genomen zijn bij een schrijn en dat u deze zou bezorgen na het onderhoud (CGVS, p. 14, 20). Na het onderhoud

bezorgde u middels uw advocaat inderdaad een foto van drie personen bij een schrijn, echter zonder enige verdere duiding te geven. Op basis van uw verklaringen zou u 12 tot 13 jaar oud geweest zijn bij vertrek uit Pakistan – u zou immers geboren zijn op 01/09/2003 en u zou Pakistan verlaten hebben in 2016 (CGVS, p. 5) – maar de drie personen op de foto zijn duidelijk aanzienlijk ouder. Er kan dan ook enkel geconcludeerd worden dat u ofwel niet te zien bent op deze foto ofwel aanzienlijk ouder bent dan beweerd. Wat er ook van zij, deze foto heeft geen enkele bewijswaarde met betrekking tot uw asielrelaas. Uw schooldocument toont hoogstens aan dat u scholing hebt genoten in Pakistan, wat niet in twijfel getrokken wordt in deze beslissing. Wat betreft de dreigbrief die aan u bezorgd werd via de malek (CGVS, p. 14) dient opgemerkt te worden dat dergelijk handgeschreven document met een onleesbare stempel objectieve bewijswaarde ontbeert gezien het om het even waar door om het even wie die het Pashtou machtig is opgesteld kan zijn. Voorts bleek u niet goed op de hoogte van de inhoud van de brief. Zo verklaarde u dat het een dreigbrief was voor u en dat u volgens deze brief uzelf moest uitleveren aan hen om de nodige straf te krijgen (CGVS, p. 14, 15). Uit de toegevoegde vertaling van de brief blijkt echter dat de mawlawi adviseert aan zijn mensen om u te straffen en u naar de hel te sturen als u problemen veroorzaakt. Uit deze vertaling blijkt dat de brief in tegenstelling tot wat u verklaarde niet aan u gericht is, wat het opmerkelijk maakt dat dit document aan u bezorgd werd. Over het geheel van Pakistaanse documenten moet bovendien worden opgemerkt dat uit informatie die werd toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat corruptie in de Pakistaanse maatschappij volledig ingeburgerd is en zich voordoet als wijdverspreid fenomeen in alle lagen van de samenleving, waardoor de bewijswaarde van alle Pakistaanse documenten zeer relatief is.

Al deze elementen samen leiden tot de conclusie dat u er niet in slaagde om aannemelijk te maken dat u gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in de vluchtelingrechtelijke zin, of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat u bij een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico zou lopen op het lijden van ernstige schade, noch dat u om deze redenen aanspraak kan maken op subsidiaire bescherming.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de **EUAA Country Guidance: Afghanistan** van april 2022 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-april-2022>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze

sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **EASO Afghanistan Security Situation** van juni 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_06_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, **EASO Afghanistan Security Situation Update** van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, **EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf) en de **COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie** van 5 mei 2022 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban gaat gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelt dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien, daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste maanden van 2022. Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten, aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front en aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban. Hoewel het aantal incidenten en de graad van geweld in het algemeen aanzienlijk is afgenomen, is er een toename van incidenten die worden toegeschreven aan ISKP. In haar gerichte aanslagen tegen de taliban gebruikt ISKP dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals berm bommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakt. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan

gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten. Daarnaast was er ook sprake van de vrijwillige overgave door ISKP-leden en werd er hierbij vaak bemiddeld door tribale ouderen.

In de periode tussen 19 augustus en 31 december 2021 registreerde ACLED het merendeel van de incidenten in de provincies Nangarhar, Kabul, Panjshir en Baghlan. In de periode tussen 1 januari 2022 en 31 maart 2022 was dit in Kabul, Baghlan, Panjshir en Takhar.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateert van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. Bovendien schatte UNHCR begin 2022 dat er sinds de machtsovername zo'n 170.000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio gelet op de stabielere veiligheidssituatie.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat nieuwe bronnen zijn verschenen, wiens waarde en objectiviteit dienden beoordeeld te worden. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in Nangarhar. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn, doch benadrukt dat, naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het EHRM, een algemene precare socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precare leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel “in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”, een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precare leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het Hof van Justitie heeft immers verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 **kan uitgaan van of veroorzaakt worden door:** “a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren”. Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat “In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat **dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden** en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat **gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...)** Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.” (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat “Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.”. Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie

met de rechtspraak van het Hof, dat **een algemene preciaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.**

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat **specifiek en individueel** van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij **op intentionele en gerichte wijze** zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet **opzettelijk** werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de **EUAA Country Guidance** van april 2022 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, **tenzij** er sprake is van het **opzettelijk gedrag van een actor**.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie **EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, beschikbaar op en **Afghanistan. Socio-economische situatie. Overzicht bronnen**, van mei 2022) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. Het optreden van de taliban heeft een impact gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Maar dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afgaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van geen of minder belang is. Het gaat dan om factoren, zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afgaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte en de wereldwijde COVID-19 pandemie een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt bovendien niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

*Uit de beschikbare landeninformatie (**EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.*

*Dit wordt bevestigd door de **EUAA Country Guidance Afghanistan** van april 2022, waaruit blijkt dat niet in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen lopen het risico dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.*

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door de familie, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel beroept de verzoekende partij zich op de schending van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 48/6, 48/7 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en van “het administratief rechtsbeginsel van de zorgvuldige voorbereiding van bestuurshandelingen”.

De verzoekende partij voegt de volgende stukken toe aan haar verzoekschrift:

- het arrest van de Raad van 31 maart 2022 met nummer 270 813 (stuk 3),
- het rapport “*NANSEN PROFIEL 3-21 Beoordeling van de beschermingsnood van Afghaanse man in het kader van een volgend verzoek*” van Nansen van oktober 2021 (stuk 4),
- het rapport “*Guidance Note on the International Protection Needs of People Fleeing Afghanistan*” van UNHCR van februari 2022 (stuk 5),
- het rapport “*Situation of human rights in Afghanistan, and technical assistance achievements in the field of human rights - Report of the United Nations High Commissioner for Human Rights*” van UNOCHA van 8 februari 2022 (stuk 6),
- het rapport “*Interactive dialogue on the High Commissioner's report on Afghanistan*” van OHCHR van 7 maart 2022 (stuk 7),
- het artikel “*‘Our presence is hope’: Call for US\$2.6bn as winter spells hunger for Afghanistan*” van het Wereldvoedselprogramma van 25 januari 2022 (stuk 8),
- het artikel “*Statement by Dr Ramiz Alakbarov, Deputy Special Representative for the Secretary General, Resident Coordinator and Humanitarian Coordinator, on the Continued Food Insecurity and Malnutrition Crisis Facing People in Afghanistan*” van de Verenigde Naties van 15 maart 2022 (stuk 9),
- het rapport “*Country Policy and Information Note Afghanistan: Fear of the Taliban*” van UK Home Office van februari 2022 (stuk 10),
- het rapport “*Country Policy and Information Note Afghanistan: Humanitarian situation*” van UK Home Office van februari 2022 (stuk 11),
- het artikel “*Afghanistan’s health system on the brink as Taliban confront a difficult winter*” van France 24 van 8 november 2021 (stuk 12),
- het rapport “*Country Policy and Information Note Afghanistan: Security situation*” van UK Home Office van februari 2022 (stuk 13),
- het artikel “*Les Afghans aussi méritent notre aide*” van La Libre van 23 maart 2022 (stuk 14),
- het rapport “*Afghanistan: risques au retour liés à « l'occidentalisation »*” van OSAR van 26 maart 2021 (stuk 15),
- het artikel “*U.S. Airstrike on a Weapons Depot Kills 30 Taliban Militants in Helmand Province*” van Hasth-e-Subh Daily van 8 april 2022 (stuk 16),
- het rapport “*Afghanistan: Juridische analyse beslissingen CGVS*” van Vluchtelingenwerk Vlaanderen van 25 april 2022 (stuk 17),
- het rapport “*NANSEN Note 2 – 22, Het gebruik van beleidsrichtlijnen van UNHCR en het Europees Asielagentschap in Afghaanse dossiers*” van Nansen van 23 juni 2022 (stuk 18),
- het rapport “*Between a Rock and a Hard Place: Afghan Migrants in Turkey One Year after the Fall of Kabul*” van 11.11.11 en UPINION van 11 augustus 2022 (stuk 19).

De Raad ontvangt vanwege de verwerende partij een aanvullende nota, overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, waarin zij verwijst naar volgende rapporten en er de weblinken van vermeldt:

- EUAA “*Afghanistan Security Situation*” van augustus 2022;
- COI Focus “*Afghanistan Veiligheidssituatie*” van 5 mei 2022;
- EASO “*Afghanistan Country Focus*” van januari 2022;
- EUAA “*Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city*” van augustus 2022;
- EASO “*Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City*” van augustus 2020;
- EUAA “*Afghanistan: Targeting of individuals*” van augustus 2022;
- EUAA “*Country Guidance: Afghanistan*” van april 2022.

Tevens voegt de verwerende partij de COI Focus “*Afghanistan Veiligheidsincidenten (< ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022*” van 8 september 2022 toe aan haar aanvullende nota.

Ook verzoekende partij legt een aanvullende nota neer en voegt hierbij 3 arresten van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en loonfiches.

Ter terechtzitting legt de verzoekende partij opnieuw voormelde aanvullende nota neer met een bijkomend stuk zijnde "een attest van DASPA".

2.3. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt het verzoek om internationale bescherming van verzoekende partij in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft aan om welke redenen verzoekende partij al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Gelet op het devolutieve karakter van onderhavig beroep, dient hij daarbij niet noodzakelijk in te gaan op alle aangevoerde argumenten.

2.4. In navolging van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan de Raad verzoeker evenmin als vluchteling erkennen of hem de subsidiaire beschermingsstatus toekennen.

Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen stelde terecht:

"Na onderzoek van de door u ingeroepen asielmotieven en de stukken in het administratieve dossier, stelt het CGVS vast dat u niet de status van vluchteling, noch het subsidiaire beschermingsstatuut kan worden toegekend. U bent er immers niet in geslaagd een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u gedood te worden door de taliban. U slaagde er echter niet in deze vrees aannemelijk te maken, dit omwille van onderstaande redenen.

U verklaarde dat u en uw familie Afghanistan verlieten toen u twee jaar oud was nadat uw oom en grootvader gedood waren omdat ze weigerden ushr te betalen aan de taliban (CGVS, p. 6, 8). Uw vader, die toen in Jalalabad werkte, zou daarna ondergedoken geleefd hebben bij vrienden tot jullie uiteindelijk vertrokken uit Afghanistan nadat dorpelingen hem gezegd hadden dat hij vermoord zou worden (CGVS, p. 8-9). U staafde deze beweringen echter op geen enkele manier. Hoewel u de weigering van uw oom en grootvader om de taliban te betalen en de moord op hen vermeldde tijdens uw onderhoud bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) repte u daar vreemd genoeg met geen woord over het feit dat uw vader ook weigerde te betalen, dat hij ondergedoken leefde en bedreigd werd (Vragenlijst CGVS). Voorts is het opmerkelijk dat uw vader na de moord op uw grootvader en oom niet eenvoudigweg besloot om ushr te betalen. Het betalen van ushr is immers geen ongewone zaak in Afghanistan, er kan dan ook verwacht worden dat uw vader zich schikte naar deze regel, zeker nadat zijn vader en broer gedood waren omdat ze geweigerd hadden te betalen. Uw stelling dat de taliban geen mensen sparen en veel mensen doden biedt geen verklaring voor het feit waarom uw vader ervoor koos met het hele gezin Afghanistan te ontvluchten in plaats van eenvoudigweg de gevraagde belasting te betalen (CGVS, p. 8). Met betrekking tot de moord op uw oom en grootvader dient voorts opgemerkt te worden dat u niet weet wie hen doodde (CGVS, p. 8). U of uw familie zouden later ook nooit meer iets gehoord hebben van die personen (CGVS, p. 9). Vrienden van uw vader zouden later gezegd hebben dat ze controle hebben over jullie grond en er landbouw doen, maar u kent vreemd genoeg nog steeds de namen van die personen niet en u verklaarde slechts vaagweg dat "de hele groep" controle heeft over jullie grond (CGVS, p. 9). Gezien uw vader vanuit Pakistan nog contact had met vrienden in Afghanistan kan verwacht worden dat hij beter op de hoogte was en dat hij ook de nodige informatie aan u gaf. U verklaarde dat de taliban u zouden doden bij terugkeer naar Afghanistan omwille van de moord op uw grootvader en oom (CGVS, p. 17). Gezien uw weinig overtuigende verklaringen over de problemen van uw familie met de taliban voor uw vertrek uit Afghanistan en het gebrek aan concrete aanwijzingen dat u vervolgd zou worden omwille van de weigering van uw familie tot betaling van ushr een twintigtal jaar geleden (CGVS, p. 17) kan niet besloten worden dat er omwille van deze problemen een actuele gegronde vrees voor vervolging kan vermoed worden in uw hoofde in geval van terugkeer naar Afghanistan. Het CGVS benadrukt hierbij dat u als tweejarig kind Afghanistan verliet en dat u zelf nooit problemen hebt gehad met de taliban in Afghanistan.

U verklaarde voorts problemen gehad te hebben met de taliban in Pakistan en u vreest hierdoor ook problemen met de taliban in Afghanistan (CGVS, p. 17). Ook deze terugkeervrees maakte u echter niet aannemelijk.

Met betrekking tot het gevecht dat u zou gehad hebben met talibs in Pakistan dient opgemerkt te worden dat **u de namen van de talibs met wie u vocht niet kent** (CGVS, p. 14). Als dit gevecht effectief aanleiding gaf tot uw aanhouding door de Pakistaanse politie, een veroordeling door de leiders van de madrassa en doodsbedreigingen die u via de malek werden bezorgd, zoals u verklaarde, is het opmerkelijk dat u de namen van de betrokkenen nooit te weten kwam (CGVS, p. 15). Gevraagd hoe u überhaupt wist dat die mensen van de madrassa taliban waren, zei u slechts dat ze altijd in de madrassa waren en dat jullie ze altijd zagen (CGVS, p. 15). Toen u nogmaals gevraagd werd hoe u wist dat ze taliban waren, gaf u het nietszeggende antwoord “ze waren taliban” (CGVS, p. 15). Het CGVS vroeg u dan nogmaals hoe u wist dat ze taliban waren en geen gewone mensen die naar de madrassa gingen, waarop u repliceerde dat ze taliban zijn, dat ze geen huizen hebben en in de madrassa wonen (CGVS, p. 15). Dat personen in een madrassa verblijven is echter allerm minst ongewoon of beperkt tot madrassa's onder controle van de taliban. Uit toegevoegde objectieve informatie blijkt immers dat madrassa's in Pakistan naar het model van internaten gratis voedsel en accommodatie aanbieden. Het is dan ook opmerkelijk dat u en uw familie geld gaven aan de imam van de moskee, die u expliciet omschreef als een gewone burger en geen lid van de taliban, en dat jullie altijd weigerden eten en geld te geven aan die madrassa terwijl uit bovenstaande opmerkingen blijkt dat u destijds geen concrete aanwijzingen had dat die madrassa gerund werd door de taliban (CGVS, p. 15, 16).

Het CGVS stelt tevens een aantal **tegenstrijdigheden** vast in uw verklaringen over dit incident. Zo verklaarde u bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) dat u gedurende één week werd vastgehouden in het politiekantoor na het gevecht (Vragenlijst CGVS, vraag 3.1), terwijl u bij het CGVS verklaarde dat u twee weken vastgehouden werd (CGVS, p. 14-15). Bij confrontatie herhaalde u slechts dat u de tweede maal twee weken vastgehouden werd (uw eerste aanhouding omwille van uw vervallen vluchtelingenkaart is niet relevant hier) (CGVS, p. 15). Voorts verklaarde u bij DVZ dat u gewond geraakte tijdens het gevecht (vragenlijst CGVS 3.5), terwijl u bij het CGVS aangaf dat u niet gewond geraakte bij het gevecht (CGVS, p. 14). De argumentatie van uw advocaat dat de incoherenties onbelangrijke details betreffen en mogelijk te wijten zijn aan het feit dat u een lange en traumatische reis achter de rug hebt, wordt niet gevolgd door het CGVS (CGVS, p. 19). De duur van uw detentie en het feit of u al dan niet gewond geraakte tijdens het gevecht betreffen immers elementen die betrekking hebben op uw persoonlijke ervaringen en die deel uitmaken van de kern van uw asielrelaas. Bovendien riep u op geen enkel moment geheugenproblemen in en legde u geen documenten neer waaruit blijkt dat uw reis of andere factoren een negatieve impact zouden gehad hebben op uw cognitief vermogen.

Voorts is het opmerkelijk dat **zowel u als uw broer Baloch aangehouden zouden zijn door de Pakistaanse autoriteiten**, maar dat u dit alles **niet staaft met documenten**. Uw bewering dat er van de arrestatie van uw broer geen bewijs is, dat ze mensen gewoon oppakken en dan vrijlaten is weinig overtuigend (CGVS, p. 10). Uzelf zou na twee weken vasthouding vrijgelaten zijn door de politie na tussenkomst van de maleks, maar ook hiervan zouden er geen documenten zijn, wat weinig aannemelijk is (CGVS, p. 15). Ook de **vermeende ontvoering van uw vader** bij een inval door de Pakistaanse inlichtingendienst ISI **staafde u niet**. Als uw vader effectief drie maanden voor uw onderhoud meegenomen werd uit jullie huis en jullie sindsdien geen nieuws hebben vernomen over hem, kan verwacht dat uw familie toch enige stappen zette om op een of andere manier informatie in te winnen, zelfs als de maleks uw familie afraadde aangifte te doen van zijn verdwijning (CGVS, p. 10, 18). U verklaarde voorts dat uw broer aangehouden werd door de autoriteiten en uw vader ontvoerd werd door ISI omdat de talibanleider Mullah Rahbar vorige zomer neergeschoten werd dichtbij uw huis en de Pakistaanse overheid toen iedereen arresteerde die tegen hem gekant was (CGVS, p. 10). Uit informatie waarover het CGVS beschikt (zie kopie toegevoegd aan het administratief dossier) blijkt echter dat Mullah Naik/Nek Muhammad Rahbar neergeschoten werd in april 2021 in Haji Camp Adda in de stad Peshawar op ruim 50 kilometer van Akora Khattak, dus niet vorige zomer dichtbij uw huis. Gezien uw weinig overtuigende persoonlijke problemen met de taliban in Pakistan (zie supra) en gezien jullie geen andere problemen gehad hebben met de taliban in het vluchtelingenkamp of in uw regio in Pakistan acht het CGVS het niet aannemelijk dat de Pakistaanse overheid uw familie zou viseren omwille van de moord op een talibanleider in Peshawar (CGVS, p. 16).

Gezien bovenstaande elementen slaagde u er niet in de problemen van u en uw familie met de taliban in Pakistan en de Pakistaanse autoriteiten aannemelijk te maken, laat staan dat u bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zou worden door de taliban omwille van uw problemen in Pakistan.

Er dient bovendien opgemerkt te worden dat u bij de aanmelding voor uw verzoek om internationale bescherming verklaarde **Afghanistan verlaten te hebben omwille van de economische situatie en de onveiligheid**, wat de geloofwaardigheid van uw bewering rechtstreeks uit Pakistan vertrokken te zijn

omwille van problemen met de taliban ondermijnt (Fiche niet-begeleide minderjarige vreemdeling). Geconfronteerd hiermee ontkende u dit gezegd te hebben en zei u dat u misschien mis begrepen werd (CGVS, p. 5). Dit volstaat echter niet om deze zeer grote tegenstrijdigheid met uw latere verklaringen te vergoelijken. Het CGVS wees u erop dat het belangrijk was dat u een volledig zicht op uw verblijfplaatsen gaf en bood u de kans eventuele foute verklaringen recht te zetten, maar u wijzigde uw verklaringen niet (CGVS, p. 5).

Voorts merkt het CGVS ook op dat u **geen internationale bescherming heeft gevraagd in de landen waarlangs u naar België reisde** (CGVS, p. 17). Nochtans verbleef u onder meer 3,5 jaar in Turkije en één jaar in Bosnië (CGVS, p. 16, 17) en kan van iemand die beweert nood te hebben aan internationale bescherming redelijkerwijze verwacht worden dat hij die nood aanhaalt en internationale bescherming vraagt zodra hij daartoe de kans heeft. Dat u dit naliet in de landen die u passeerde en pas in België internationale bescherming verzocht doet verder afbreuk aan de beweerde reden van vertrek en uw ingeroepen vrees voor vervolging. Dat iedereen zei dat België beter is vergoelikt uw beslissing niet, u liep immers een aanzienlijk risico op gedwongen repatriëring naar Afghanistan door uw jarenlange illegale reis en verblijf in derde landen.

De door u neergelegde **documenten** kunnen bovenstaande appreciatie niet ombuigen. De documenten die u voorlegt, hebben enkel bewijswaarde indien zij worden ondersteund door een overtuigend en aannemelijk asielrelaas, wat gezien het geheel van bovenstaande opmerkingen bij u niet het geval is. Uw vluchtelingenkaart (PoR-kaart) en de foto's van de vluchtelingenkaarten van uw familieleden hebben geen bewijswaarde met betrekking tot de door u ingeroepen persoonlijke vrees voor vervolging en vormen hoogstens een begin van bewijs van uw identiteit, nationaliteit, verblijf in Pakistan en familiebanden. Er dient tevens opgemerkt te worden dat uw geboortedatum op de door u neergelegde vluchtelingenkaart 01/01/1997 is, terwijl u bij uw verzoek om internationale bescherming in België verklaarde geboren te zijn op 01/09/2003 (CGVS, p. 4). Dat jullie een leeftijd moesten verzinnen omdat ze geen kaarten gaven aan kleine kinderen verklaart deze verschillende data niet (CGVS, p. 4). Uit informatie waarover het CGVS beschikt blijkt immers dat kinderen onder de leeftijd van vijf jaar geregistreerd worden op de kaart van hun ouders, waardoor het niet nodig is om een oudere leeftijd te verzinnen (zie kopie toegevoegd aan het administratief dossier). U verklaarde overigens zelf dat uw jongste broer vermeld staat op de kaart van uw vader (CGVS, p. 19). Dat u maar liefst zes jaar ouder bent op de door u neergelegde PoRkaart is dan ook een sterke indicatie dat u ouder bent dan verklaard en dat u zich valselijk als minderjarige heeft voorgedaan bij het indienen van uw verzoek om internationale bescherming in België. Gevraagd of u foto's van uzelf in Pakistan hebt, verklaarde u tijdens het persoonlijk onderhoud dat u foto's hebt die genomen zijn bij een schrijn en dat u deze zou bezorgen na het onderhoud (CGVS, p. 14, 20). Na het onderhoud bezorgde u middels uw advocaat inderdaad een foto van drie personen bij een schrijn, echter zonder enige verdere duiding te geven. Op basis van uw verklaringen zou u 12 tot 13 jaar oud geweest zijn bij vertrek uit Pakistan – u zou immers geboren zijn op 01/09/2003 en u zou Pakistan verlaten hebben in 2016 (CGVS, p. 5) – maar de drie personen op de foto zijn duidelijk aanzienlijk ouder. Er kan dan ook enkel geconcludeerd worden dat u ofwel niet te zien bent op deze foto ofwel aanzienlijk ouder bent dan beweerd. Wat er ook van zij, deze foto heeft geen enkele bewijswaarde met betrekking tot uw asielrelaas. Uw schooldocument toont hoogstens aan dat u scholing hebt genoten in Pakistan, wat niet in twijfel getrokken wordt in deze beslissing. Wat betreft de dreigbrief die aan u bezorgd werd via de malek (CGVS, p. 14) dient opgemerkt te worden dat dergelijk handgeschreven document met een onleesbare stempel objectieve bewijswaarde ontbeert gezien het om het even waar door om het even wie die het Pashtou machtig is opgesteld kan zijn. Voorts bleek u niet goed op de hoogte van de inhoud van de brief. Zo verklaarde u dat het een dreigbrief was voor u en dat u volgens deze brief uzelf moest uitleveren aan hen om de nodige straf te krijgen (CGVS, p. 14, 15). Uit de toegevoegde vertaling van de brief blijkt echter dat de mawlawi adviseert aan zijn mensen om u te straffen en u naar de hel te sturen als u problemen veroorzaakt. Uit deze vertaling blijkt dat de brief in tegenstelling tot wat u verklaarde niet aan u gericht is, wat het opmerkelijk maakt dat dit document aan u bezorgd werd. Over het geheel van Pakistaanse documenten moet bovendien worden opgemerkt dat uit informatie die werd toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat corruptie in de Pakistaanse maatschappij volledig ingeburgerd is en zich voordoet als wijdverspreid fenomeen in alle lagen van de samenleving, waardoor de bewijswaarde van alle Pakistaanse documenten zeer relatief is.

Al deze elementen samen leiden tot de conclusie dat u er niet in slaagde om aannemelijk te maken dat u gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in de vluchtelingrechtelijke zin, of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat u bij een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico zou lopen op het lijden van ernstige schade, noch dat u om deze redenen aanspraak kan maken op subsidiaire bescherming."

Deze motieven vinden steun in het dossier, zijn pertinent en terecht en worden door de Raad overgenomen.

Het komt aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waartoe hij echter geheel in gebreke blijft. Zonder in detail in te gaan op de motieven van de bestreden beslissing, dient de Raad na lezing van het verzoekschrift immers vast te stellen dat verzoeker niet aantoont dat voormelde motivering in de bestreden beslissing, onredelijk of ontoereikend zou zijn. Verzoeker komt in wezen immers niet verder dan het louter volharden in en herhalen van zijn eerder afgelegde verklaringen, en het bekritisieren en tegenspreken van de gevolgtrekking door de commissaris-generaal, hetgeen echter bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht en waarmee hij dan ook niet vermag voormelde motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten.

Met de stelling dat zijn vader wilde voorzien in de noden van de familie, geen geld of voedsel op overschot had en absoluut niets met de taliban te maken wilde hebben ter verklaring voor het gegeven dat zijn vader geen ushr betaalde aan de taliban maar wel het land ontvluchtte, herhaalt hij slechts de eerder afgelegde verklaringen, maar verklaart noch verschoont verzoeker waarom zijn vader zonder meer besloot het land uit te vluchten.

Ook biedt verzoeker geen verschoning voor de vaststelling dat hij wel de weigering van zijn oom en grootvader om de taliban te betalen en de moord op hen vermeldde tijdens het onderhoud bij de Dienst Vreemdelingenzaken, maar dan niet vermeldde dat ook zijn vader weigerde te betalen, ondergedoken leefde en bedreigd werd.

Er kan niet worden ingezien om welke reden verzoeker een dergelijk essentieel element niet heeft vermeld. Immers, van verzoeker, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat hij alle elementen ter ondersteuning van zijn verzoek om internationale bescherming op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt en dit reeds van bij aanvang van de procedure, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan deze procedure. Ondanks het feit dat de vragenlijst niet tot doel heeft een uitvoerig of gedetailleerd overzicht van alle elementen of feiten te geven, kon redelijkerwijze van verzoeker worden verwacht dat hij een dermate essentieel element in zijn relaas zou vermelden. Het feit dat verzoeker het element waarop hij thans zijn verzoek om internationale bescherming steunt niet bij aanvang van de procedure vermeldt, doet afbreuk aan de geloofwaardigheid ervan.

De ongeloofwaardigheid van deze feiten wordt bevestigd door de vaststelling dat verzoeker evenmin kan zeggen wie zijn oom en grootvader doodde.

Hoewel vrienden van zijn vader later gezegd hebben dat ze controle hebben over de grond en er landbouw doen, kent verzoeker nog steeds de namen van die personen niet en hij verklaarde slechts vaagweg dat "de hele groep" controle heeft over de grond. Gezien verzoekers vader vanuit Pakistan nog contact had met vrienden in Afghanistan kan verwacht worden dat hij beter op de hoogte was en dat hij ook de nodige informatie aan verzoeker gaf.

Het argument dat verzoeker ten tijde van de gebeurtenissen amper twee jaar oud was en het in de Afghaanse cultuur ongewoon is om familieproblemen met jonge kinderen te bespreken, kan dan ook niet overtuigen. Aangezien verzoeker verklaarde dat de taliban hem zouden doden bij terugkeer naar Afghanistan omwille van de moord op zijn grootvader en oom, en dit bijgevolg een fundamenteel deel uitmaakt van de beweerde nood aan internationale bescherming kan van verzoeker wel degelijk meer informatie worden verwacht, alsook dat hij zelf hiertoe de nodige inspanningen doet om meer te weten te komen.

Verzoeker slaagt er aldus niet in omwille van de zogenaamde feiten van twintig jaar geleden een actuele gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade in zijn hoofde aannemelijk te maken.

Ook wat de door verzoeker aangehaalde problemen met de taliban in Pakistan betreft, herhaalt hij slechts zijn verklaringen. Het louter stellen dat hij deze personen niet persoonlijk kende, dat hij wist dat ze talibs waren omdat ze eruit zagen als taliban en in de madrassa woonden, biedt geen verschoning voor zijn onwetendheid.

Als het beweerdelijke gevecht effectief aanleiding gaf tot zijn aanhouding door de Pakistaanse politie, een veroordeling door de leiders van de madrassa en doodsb bedreigingen die via de malek werden bezorgd, acht de Raad het niet aannemelijk dat verzoeker de namen van de betrokkenen nooit te weten kwam.

Ook de stelling dat de imam van de madrassa geen talibanlid was waardoor ze hem persoonlijk geld gaven en niet aan de madrassa in het algemeen, kan de gedane vaststellingen niet verklaren noch verschonen. Het is niet aannemelijk dat verzoeker en zijn familie geld gaven aan de imam van de moskee, die verzoeker expliciet omschreef als een gewone burger en geen lid van de taliban, en altijd weigerden eten en geld te geven aan die madrassa, terwijl uit zijn verklaringen blijkt dat zij destijds geen concrete aanwijzingen hadden dat die madrassa gerund werd door de taliban.

Waar verzoeker in het verzoekschrift aanvoert dat hij tijdens zijn opsluiting geen besef van tijd had, verklaart of verschoont hij niet waarom hij op de Dienst Vreemdelingenzaken aangaf dat hij gedurende één week werd vastgehouden in het politiekantoor na het gevecht, terwijl hij bij het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verklaarde dat hij twee weken vastgehouden werd. Indien verzoeker geen besef had van tijd, had hij dat in de zin ook kunnen verklaren. Aangezien het opgesloten zijn een ingrijpende gebeurtenis is in iemands leven, kan dan ook worden verwacht dat hij hierover op een later tijdstip eenduidige en duidelijke verklaringen kan afleggen. Het gaat hier ook niet om een miniem verschil, maar een opsluiting van één week of een opsluiting van twee weken is een groot verschil voor degene die is opgesloten geweest. Het feit dat verzoeker er niet in slaagt hierover eenduidige verklaringen af te leggen, bevestigt de ongeloofwaardigheid van zijn relaas.

Waar hij in het verzoekschrift vervolgens aangeeft dat hij wel degelijk gewond geraakte tijdens het gevecht, maar dat het niet ernstig was en het enkel oppervlakkige verwondingen waren, kiest hij voor één versie van tegenstrijdige verklaringen. Op de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde hij immers dat hij gewond raakte tijdens het gevecht, terwijl hij bij het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen ontkende dat hij gewond geraakte bij het gevecht, hetgeen impliceert dat hij zelfs geen oppervlakkige verwondingen had.

De Raad stelt in navolging van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen eveneens vast dat verzoeker zowel van zijn aanhouding, als deze van zijn broer geen documenten voorlegt. Evenmin legt verzoeker enig begin van bewijs voor van de vermeende ontvoering van zijn vader bij een inval door de Pakistaanse inlichtingendienst ISI.

Dit ontbreken van documenten dient samengelezen te worden met verzoekers verklaring dat zijn broer aangehouden werd door de autoriteiten en zijn vader ontvoerd werd door ISI omdat de talibanleider Mullah Rahbar vorige zomer neergeschoten werd dichtbij verzoekers huis en de Pakistaanse overheid toen iedereen arresteerde die tegen hem gekant was. Aangezien verzoekers verklaringen desbetreffend niet in overeenstemming zijn met de informatie aanwezig in het administratief dossier, kan er dan ook geen geloof worden gehecht aan de aanhouding van verzoekers broer en de ontvoering van verzoekers vader, hetgeen door het ontbreken van documenten alleen maar wordt bevestigd.

Uit de in het administratief dossier aanwezige informatie blijkt immers dat Mullah Naik/Nek Muhammad Rahbar neergeschoten werd in april 2021 in Haji Camp Adda in de stad Peshawar op ruim 50 kilometer van Akora Khattak, en dus niet in de zomer dichtbij verzoekers huis, zoals duidelijk blijkt uit de bestreden beslissing. Waar verzoeker deze vaststelling nog tracht te verschonen met het argument dat het huis van de mulah dichtbij het huis van verzoekers familie was en hij wel degelijk in Peshawar doodgeschoten werd, gaat hij eraan voorbij dat hij tijdens het persoonlijk onderhoud verklaarde dat de mulah "*vorige zomer is doodgeschoten dichtbij mijn huis*" (Notities van het persoonlijk onderhoud, p. 10). Met de argumentatie dat verzoeker moeilijk kan begrijpen waarom aan de geloofwaardigheid van zijn verklaringen getwijfeld wordt wegens een gebrek aan documenten die de aanhoudingen of de verdwijning van zijn vader bevestigen, omdat in de bestreden beslissing ook wordt gesteld dat de bewijswaarde van Pakistaanse documenten relatief is, gaat hij volstrekt voorbij aan bovenstaande vaststellingen inzake de ongeloofwaardigheid van zijn verklaringen. Gezien verzoekers ongeloofwaardige verklaringen over persoonlijke problemen met de taliban in Pakistan en gezien hij en zijn familie geen andere problemen gehad hebben met de taliban in het vluchtelingenkamp of in hun regio in Pakistan acht ook de Raad het niet aannemelijk dat de Pakistaanse overheid verzoekers familie zou viseren omwille van de moord op een talibanleider in Peshawar.

Verzoeker gaat in het verzoekschrift wel in op zijn risicoprofiel omwille van een gepercipieerde verwestering.

Vooreerst merkt de Raad op dat verzoekers nood aan internationale bescherming hoe dan ook dient te worden beoordeeld ten aanzien van zijn land van nationaliteit, zijnde Afghanistan. *In casu* wordt immers niet betwist dat verzoeker over de Afghaanse nationaliteit beschikt.

Verzoeker geeft in het verzoekschrift summier aan dat ook de Raad meermaals in zijn rechtspraak wees op het belang van banden in de familie en de gemeenschap. Verzoeker stelt een andere kledingstijl te hebben, geen lange baard te hebben, in zijn vrije tijd naar muziek te luisteren, Nederlandse, Franse en Engelse woorden in zijn woordenschat te hebben en door zijn reis naar en verblijf van meer dan twee jaar in België duidelijk verwesterd is. Hij voegt hieraan toe dat in België leerde zelfstandig te zijn en voor zichzelf beslissingen te nemen, waardoor hij het onmogelijk acht *“om zich te reïntegreren in de hiërarchale Afghaanse samenleving”*.

Onder verwijzing naar zeer recente rechtspraak van de Raad en landeninformatie laat verzoeker in de neergelegde aanvullende nota gelden dat hij zijn land verliet toen hij twee jaar oud was, in Pakistan woonde tot hij in 2016 aan zijn reis naar Europa begon. Hij verbleef vervolgens ongeveer 3,5 jaar in Turkije, en verblijft sinds midden oktober 2020 in België, oftewel sinds hij 17 jaar oud was. Verzoeker benadrukt dat hij opgroeide buiten Afghanistan en tijdens de jaren die cruciaal zijn in de vorming van kind tot jongvolwassene bracht verzoeker aldus in Turkije en in België door. Verzoeker geeft hierin ook te kennen zijn best te doen om actief deel te nemen aan de Belgische samenleving en hij probeert op eigen benen te staan. Verzoeker heeft werk in Vlaanderen en brengt hiervan een stavingstuk bij (stuk 4 van de aanvullende nota). Op deze manier draagt hij bij aan de Belgische economie, integreert hij in de samenleving en leert hij de taal. Verzoeker wijst er nogmaals op dat hij niet meer in Afghanistan is geweest sinds hij twee jaar oud was. Verzoeker is door zijn lange afwezigheid uit het land aldus niet meer bekend met de heersende “regels” en sociaal aanvaardbare gedragingen. Het is net het niet volgen van de strikte regels die door de taliban worden opgelegd, dat zwaar wordt afgestraft, aldus verzoeker.

Voorts haalt verzoeker hierin verder aan zo goed als zijn hele leven voor zijn vertrek in Pakistan door te hebben gebracht, Afghanistan te hebben verlaten toen hij amper twee jaar oud was, en in Pakistan woonde tot zijn dertiende. De verwerende partij liet na om de invloed van het gegeven dat hij zijn hele leven lang in Pakistan woonde grondig te analyseren. Er is weinig informatie beschikbaar over de situatie van Afghanen die een lange tijd in Pakistan woonden en die naar Afghanistan moeten terugkeren. Zeker is wel dat het leven zonder sociaal netwerk er ongelofelijk moeilijk is. Afghanen die een hele lange periode in Pakistan hebben verbleven, worden aldus aangemerkt als een risicoprofiel in de EUAA Country Guidance Afghanistan. Verzoeker leefde verschillende jaren volgens de waarden en normen die gelden in de Pakistaanse samenleving. Het is voor hem onmogelijk om zijn verblijf in Pakistan verborgen te houden. Hij zal in Afghanistan het slachtoffer worden van discriminatie en stigmatisering. In combinatie met een gebrek aan sociale banden zal dit ervoor zorgen dat hij in Afghanistan in een extreem precaire situatie terecht zou komen. Zijn lange verblijf in Pakistan maakt het aanpassingsvermogen van de verzoeker nog beperkter, en vergroot het risico dat hij zich bepaalde gedragingen heeft eigen gemaakt die hem negatief in de aandacht brengen in het traditionele Afghanistan. Verzoeker is van mening dat hij minstens opnieuw uitgenodigd had moeten worden voor een gehoor op het Commissariaat-generaal om de impact van zijn langdurige verblijf in Pakistan te beoordelen, hetgeen in lijn zou zijn met een recent arrest van de Raad (stuk 3 van de aanvullende nota), waarin de beslissing van het Commissariaat-generaal vernietigd en teruggezonden werd, zodat het verblijf van de verzoeker in Pakistan geanalyseerd kon worden.

Gelet op artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet kan de aanvullende nota slechts in aanmerking worden genomen in zoverre deze betrekking heeft op de hierin aangevoerde nieuwe elementen en dient zij uit de debatten te worden geweerd voor zover zij betrekking heeft op bijkomende middelen en argumenten tegen de in de bestreden beslissing opgenomen motieven.

Om het risico op vervolging omwille van een verblijf in het Westen beter te kunnen inschatten, acht de Raad het van belang vooreerst zicht te krijgen op de huidige *“geldende normen”* in de Afghaanse samenleving voor personen met verzoekers profiel en het handavingsbeleid ervan.

Ten eerste blijkt uit de bijgebrachte landeninformatie dat de de-factoregering van de taliban de vorige grondwet van de Islamitische Republiek Afghanistan heeft opgeschort. Ook werd er een herziening van de bestaande Afghaanse wetten met de sharia aangekondigd. De sharia laat verschillende interpretaties toe en kent verschillende stromingen. De visie van de taliban op de sharia is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EASO *Afghanistan Country Focus* januari 2022, p. 25 e.v.). In de meest recente landeninformatie geeft EUAA aan dat het toepasselijke rechtskader onduidelijk blijft, hoewel de de-factoregering van de taliban reeds verschillende decreten en richtlijnen uitgevaardigd heeft, net als de provinciale de-factoregeringen. Bij de machtsovername heeft de de-factoregering de rechterlijke macht ontmanteld. Het systeem van rechtspreken dat de taliban voor de machtsovername in bepaalde landelijke gebieden hebben ingevoerd,

trachten ze over te brengen naar de stedelijke centra. In dit systeem zijn vonnissen grotendeels gebaseerd op mondeling bewijs (EUAA *Afghanistan security situation* augustus 2022, p. 29-31). Deze de-factoregering heeft opnieuw het 'Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice' (*Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar*) (hierna: MPVPV) opgericht, een ministerie dat ook bestond toen de taliban van 1996 tot 2001 over Afghanistan heersten. Dit ministerie wordt heden geleid door Sheikh Muhammad Khalid Hanafi, een religieuze geleerde. Hij zou zelf een minder conservatieve stroming binnen de taliban vertegenwoordigen, maar zijn de-factoministerie telt verschillende conservatieve geleerden die een strikte toepassing van de sharia wensen (EUAA *Afghanistan security situation* augustus 2022, p. 30). De MPVPV is gemandateerd om de interpretatie van de sharia door de taliban te handhaven. Volgens UNAMA bestaat het mandaat uit "een mix van beleidsbepaling, advies, toezicht, klachtenbehandeling en handhavingsbevoegdheid over een reeks onderwerpen". Het officiële discours is dat de richtlijnen afkomstig uit dit de-factoministerie slechts aanbevelingen zijn, maar ze worden in vele gebieden daadwerkelijk gehandhaafd, waarbij ook geweld wordt gebruikt. In juni 2022 rapporteerde UNSG dat de MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden en muziek heeft verstrengd. Op 15 juni 2022 had UNAMA weet van ten minste 30 gevallen van "wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing", waaronder openbare geseling, afranseling en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 41-42). Het MPVPV bestaat uit drie directoraten, waaronder "een afzonderlijk departement binnen Kaboel". Het eerste directoraat is verantwoordelijk voor het uitvoeren van *hisbah* (gemeenschapsmoraal) en heeft tien agenten (*muhtasibeen*) in elk politiedistrict. Het geeft advies aan personen bij controleposten, alsook bij ceremonies, winkels en andere openbare plaatsen. Het tweede directoraat waarborgt de veiligheid van voormalige tegenstanders van de taliban door hen kaarten uit te reiken zodat ze hun immuniteit kunnen aantonen. Het derde directoraat behandelt de klachten met betrekking tot wangedrag van de taliban. Het ministerie is ook opgedeeld in een civiele en een militaire afdeling waarbij de militaire afdeling de gevallen van wangedrag van personeelsleden behandelt. Echter blijkt uit de landeninformatie dat dit de-factoministerie in bepaalde provincies onderbemand is, waardoor het nog niet volledig operationeel is. Het is onduidelijk over welke provincies het gaat, maar in steden is dit de-factoministerie beter georganiseerd. In verschillende gebieden bemoeien talibancommandanten en andere functionarissen zich aldus met "gedrags- en kledingkwesaties" (EUAA *Afghanistan security situation* augustus 2022, p. 30, en EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 41).

Ten tweede blijkt uit de informatie waarnaar het rapport "Afghanistan Security Situation" van EUAA van augustus 2022 verwijst dat een systeem gelijkaardig aan het MPVPV reeds sinds 2016-2017 werd ingevoerd door de taliban in de landelijke gebieden die ze volledig onder hun controle hadden. De toepassing van "*amr bil-maruf*" ("*deugdzaamheidsbevordering*" ofwel "*de talibancodes*") verschildte vóór de machtsovername door de taliban van district tot district daar officiële beleidslijnen of precieze richtlijnen ontbraken. Het ontbreken van een samenhangend beleid en richtlijnen voor de hele beweging betekende dat het lot van overtreders plaatselijk werd bepaald door *amr bil-maruf* of rechtstreeks door plaatselijke commandanten, in samenwerking met de plaatselijke geestelijken en in overeenstemming met de plaatselijke gevoeligheden. Weliswaar waren bepaalde talibancommandanten tolerant ten aanzien van bepaalde gedragingen en activiteiten zoals het niet hebben van een baard, het luisteren naar muziek, het schoollopen van meisjes, enzovoort, daar ze de bevolking voor zich trachtten te winnen (voetnoot 152: Sabawoon Samim, *Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taliban's second Emirate*, van 15 juni 2022 in EUAA *Afghanistan security situation* augustus 2022, p. 30). Echter waren er ook berichten die wezen op een tendens om geleidelijk aan een strenger beleid te voeren naarmate de taliban meer invloed kregen in een gebied (EUAA *common analysis* april 2022, p. 78). Heden bestaan er nog steeds lokale verschillen in de sociale normen en in de handhaving van deze normen (zie beschrijving van handhaving ervan in verschillende provincies in EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 45-48). In de landeninformatie wordt aangegeven dat zuidelijk Afghanistan een gebied is waar de sociale normen de afgelopen twintig jaar minder veranderd zijn, in tegenstelling tot delen van oostelijk, zuidoostelijk, centraal en noordelijk Afghanistan (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 42 en 46). Een internationale analist vertelde de EUAA in maart 2022 dat sommige lokale afdelingen van de MPVPV de regels uitgebreider handhaven dan was voorzien door het de-factoministerie in Kaboel. Een bron beschreef de provincies Takhar en Badakhshan als voorbeelden van gebieden waar het de-factoministerie zijn regels op een bijzonder gewelddadige manier handhaaft (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 45). Er is ook onduidelijkheid over wat kleine overtredingen van de sharia zijn en hoe deze dienen te worden bestraft (voetnoot 152: Sabawoon Samim, *Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taliban's second Emirate*, van 15 juni 2022 in EUAA *Afghanistan security situation* augustus 2022, p. 30).

Ten derde blijkt uit de bijgebrachte landeninformatie dat burgers zich vrij kunnen verplaatsen daar de talibanautoriteiten weinig “*directe beperkingen*” hebben opgelegd, maar dat het gevaarlijk kan zijn vanwege opdringerige controleposten opgericht om vermoedelijke tegenstanders op te sporen en vanwege de handhaving van de talibancodes. Deze controleposten bevinden zich hoofdzakelijk in en rond Afghaanse steden, maar komen bijzonder weinig voor op plaatsen die ver van steden verwijderd zijn. In juli 2022 werd opgemerkt dat in de Pansjirvallei alsook nabij de Afghaans-Iraanse grens meer *checkpoints* worden opgericht. Via deze *checkpoints* speuren de taliban naar voormalige medewerkers van het Afghaans leger en politie. Zij beschikken over lijsten met namen en foto's van voormalige medewerkers (EUAA, *Key socio-economic indicators in Afghanistan* augustus 2022, p. 68 en 70). Nadat zich aan de controleposten een aantal schietpartijen hebben voorgedaan, hebben de taliban-autoriteiten opgeroepen om meer “*professionals*” in dienst te nemen en werd ook een speciale eenheid opgericht om toezicht te houden op de controleposten (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 32).

Ten vierde blijkt uit de bijgebrachte landeninformatie dat er een negatief beeld onder talibansympathisanten en sommige talibansegmenten bestaat over Afghanen die Afghanistan hebben verlaten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. Echter heeft de talibanregering wel voorrang gegeven aan paspoorten voor arbeiders die in het buitenland werken, wat erop wijst dat zij het economische aspect begrijpt, hoewel zij zich ook bewust is van het feit dat velen in het buitenland het niet met haar eens zijn. Verder wordt er een onderscheid gemaakt tussen de mannen van Pasjtoe-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken, wat een oude traditie is, en de mannen die naar Europa en de Verenigde Staten vertrokken zijn, wat als “*verkeerd*” en “*verdacht*” wordt beschouwd (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 50-51). Evenwel hebben talibanfunctionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge talibanfunctionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsmede alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban. In maart 2022 heeft de taliban een “*Commissie voor terugkeer en communicatie met voormalige Afghaanse ambtenaren en politieke figuren*” opgericht. Deze commissie is in mei 2022 van start gegaan en mag onder meer informatie verzamelen over personen die uit Afghanistan zijn vertrokken (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 50-51). Volgens de terugkeercommissie zijn 150 voormalige regeringsfunctionarissen en politieke figuren teruggekeerd. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt voorts dat voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 53-54). De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd. Er wordt melding gemaakt van vluchten uit Turkije met passagiers uit het Westen die banden hadden met Afghanistan. Het lijkt erop dat ze voor een kort verblijf zijn teruggekeerd (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 55). Het is wel zo dat de infrastructuur van de talibanregering uiterst zwak is, en de taliban niet in staat worden geacht om de terugkeerders op te sporen en te controleren. Op dorpsniveau zullen de plaatselijke leiders echter weten wie is teruggekeerd. Die informatie zal de talibanregering in Kaboel echter hoogstwaarschijnlijk niet bereiken (voetnoot 514: Denmark, DIS, Afghanistan, *Taliban's impact on the population*, juni 2022, p. 38, in EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 55). In hetzelfde rapport van Denmark, DIS, Afghanistan wordt daarentegen wel aangegeven dat de taliban heel goed weten wat zich afspeelt op lokaal niveau omdat ze verweven zijn met de lokale bevolking. Lokale talibanleden nemen deel aan de gesprekken in de steden en in de plaatselijke moskeeën, waardoor zij goed weten wat de mensen in de betreffende lokale gemeenschap doen. De lokale verankering doet zich voornamelijk voor in Pasjtoe-gebieden. Hun inlichtingennetwerken zijn minder ontwikkeld in andere delen van het land waar ze voor de machtsovername weinig of niet aanwezig waren. Vandaar ook dat ze in grotere steden controleposten installeren waar ze de inhoud van telefoons bekijken (Denmark, DIS, Afghanistan, *Taliban's impact on the population*, juni 2022, p. 23, waarnaar wordt verwezen in EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*). Een anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron zag geen duidelijk verband met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten. Het leek eerder verband te houden met hun ‘oorspronkelijke status’, zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 55).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de onlineactiviteiten van Afghanen opvolgen. Een bron oordeelde dat de berichten die men op sociale media platforms schrijft en deelt waarschijnlijk geen gevolgen zullen hebben, tenzij deze berichten aanleiding geven tot de dood of arrestatie van een persoon. Evenwel hebben internationale media bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media

(Denmark, DIS, Afghanistan, *Taliban's impact on the population*, juni 2022, p. 23-24, in EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*). Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban.

De Raad is zich ervan bewust dat ook de drie recente rapporten van EUAA van augustus 2022 erkennen dat ze sinds de machtsvername door de taliban met verschillende uitdagingen geconfronteerd worden in het verzamelen van informatie over Afghanistan. De rapporten wijzen op een verminderde en beperkte mediadekking, de sluiting van lokale mediakanalen en gevluchte journalisten, politieke inmenging van de taliban in het werk van journalisten, bedreigingen van en geweld tegen verslaggevers en mediakanalen en moeilijkheden om de betrouwbaarheid van bronnen/informatie te verifiëren en te bevestigen, vooral met betrekking tot sociale media. Ondanks het repressieve regime dat van kracht is in Afghanistan en rekening houdend met uitdagingen waarmee verschillende organisaties geconfronteerd worden in hun bronnenonderzoek, blijkt uit objectieve landeninformatie in het rechtsplegingsdossier niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen. Immers, niet elke Afghaan die uit Europa terugkeert zal worden beschouwd als verwesterd omwille van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen. In dit verband wijst de Raad op het arrest *Sufi en Elmi tegen het Verenigd Koninkrijk* van het EHRM van 28 juni 2011, par. 275, en wat het EHRM daarin heeft overwogen over de mogelijkheid "to play the game".

Aldus blijft een individuele beoordeling van het beschermingsverzoek noodzakelijk. Een persoonlijk risico voor verzoeker om als verwesterd te worden beschouwd en om deze reden in Afghanistan te worden vervolgd, moet *in concreto* aannemelijk worden gemaakt.

Dit neemt niet weg dat beschermingsverzoeken van Afghanen die terugkeren uit het Westen met de nodige voorzichtigheid moeten worden beoordeeld, te meer nu de perceptie en potentiële behandeling van personen die Afghanistan hebben verlaten onduidelijk is (*Country Guidance Afghanistan* van EUAA van april 2022, p. 49). De meest recente landeninformatie die door de verwerende partij middels haar aanvullende nota bijgebracht wordt, laat niet toe anders te oordelen.

Of een Afghaan wordt beschouwd als verwesterd is afhankelijk van individuele elementen. Deze elementen dienen door betrokkene aangereikt te worden. Voorts blijkt uit de beschikbare landeninformatie opgenomen in het rechtsplegingsdossier momenteel niet dat voor alle Afghanen die onder het profiel vallen van een toegeschreven verwestering een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen. Bij de beoordeling of er sprake kan zijn van een toegeschreven verwestering die aanleiding kan geven tot een gegronde vrees vervolging is nog steeds een individueel onderzoek vereist, waarbij ook rekening moet worden gehouden met verschillende risicobepalende factoren, zoals het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door de familie, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land en de zichtbaarheid van de persoon. Aldus kan de Raad de richtlijnen van EUAA waarnaar de verwerende partij in haar aanvullende nota verwijst bijtreden (*Country Guidance Afghanistan* van EUAA van april 2022, p. 81).

Afghanen die uit Europa terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan worden bekeken en kunnen worden geconfronteerd met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging. Wat betreft de negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders uit het Westen blijkt nergens uit de aanwezige informatie dat dit gegeven op zich aanleiding zou geven tot daden van vervolging. Dit dient samen met andere individuele elementen beoordeeld te worden.

Bij de beoordeling van de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging, moeten zijn individuele en concrete omstandigheden, in zoverre geloofwaardig, worden beoordeeld en afgewogen in het licht van de algemene landeninformatie, zoals beschreven in objectieve bronnen.

Met de door verzoeker per aanvullende nota neergelegde loonfiches en het attest van DASPA, waaruit blijkt dat verzoeker in België is tewerkgesteld en onderwijs volgt gericht op het leren van de Franse taal kan op zich geen doorgedreven integratie in de Belgische samenleving blijken, noch blijkt hieruit dat verzoeker verwesterd zou zijn of als dusdanig zou worden gepercipieerd bij terugkeer naar Afghanistan. Met zijn loutere bewering een andere kledingstijl te hebben, geen lange baard te hebben, in zijn vrije tijd naar muziek te luisteren, Nederlandse, Franse en Engelse woorden in zijn woordenschat te hebben en door zijn reis naar en verblijf van meer dan twee jaar in België, toont verzoeker dit evenmin aan

Uit de objectieve landeninformatie kan niet worden afgeleid dat Afghanen die terugkeren uit Europa, louter omwille van hun verblijf in Europa, het risico lopen dat is vereist om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging als ze bij hun terugkeer naar Afghanistan het 'spel' kunnen spelen en zich also aan de regels van de taliban en lokale gebruiken houden waardoor ze de aandacht van de taliban kunnen vermijden (cf. EHRM 28 juni 2011, *Sufi en Elmi tegen het Verenigd Koninkrijk*, par. 275 en wat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens daarin heeft overwogen over de mogelijkheid *"to play the game"*).

In casu stelt zich evenwel de vraag of verzoeker het 'spel' zal kunnen spelen.

Blijkens de bestreden beslissing wordt niet betwist dat verzoeker is opgegroeid in een vluchtelingenkamp in Pakistan en aldus minstens een groot deel van zijn jonge leven en vormende jaren buiten Afghanistan heeft doorgebracht. Dit zou een impact kunnen hebben op verzoekers mogelijkheid om 'het spel' te spelen bij terugkeer naar dit land. Dit geldt des te meer gelet op het repressieve beleid van de taliban, dat is gestoeld op een extreme versie van de sharia maar ook is beïnvloed door lokale tradities en tribale codes waarbij het rechtskader onduidelijk blijft.

In de bestreden beslissing werd met betrekking tot een risico op vervolging omwille van het verblijf in het buitenland geoordeeld dat *"In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke."*

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt."

De Raad stelt vast dat in hoofde van verzoeker wel degelijk een aantal individuele en concrete omstandigheden kunnen worden waargenomen, waarvan moet worden nagegaan of deze, wanneer cumulatief beoordeeld, voldoende zijn om een gegronde vrees voor vervolging wegens een toegeschreven verwestering aan te nemen.

Uit de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt dat verzoeker verklaarde op tweejarige leefde Afghanistan met zijn familie te hebben verlaten en naar Pakistan te zijn verhuisd (Notities van het persoonlijk onderhoud, p. 5). Hij ontkende tevens ooit te zijn teruggekeerd naar Afghanistan, zelfs niet voor een familiebezoek, begrafenis, huwelijksfeest of een andere reden omwille van de problemen met de taliban doch werd ook vastgesteld dat hij bij zijn allereerste verklaring wel aangaf Afghanistan te hebben verlaten omwille van de economische en onveilige situatie (Notities van het persoonlijk onderhoud, p. 5), hetgeen ook in de bestreden beslissing de vraag deed rijzen naar verzoekers verblijfplaatsen vlak voor vertrek. Uit de notities van het persoonlijk onderhoud bleek tevens dat verzoekers vader nog vrienden had in Afghanistan en er kort gepolst werd naar familie of gronden in Afghanistan, waarop verzoeker antwoordde gronden te hebben en een huis dat niet gebruikt wordt door de taliban (Notities van het persoonlijk onderhoud, p. 6, 8). Ook blijkt uit verzoekers verklaringen nog verre neven in Afghanistan te hebben die in Jalalabad wonen, maar waarmee verzoekers vader geen contact heeft (Notities van het persoonlijk onderhoud, p. 9, 10).

Daarenboven stelt de Raad vast dat in de *"Country Guidance Afghanistan"* van EUAA van april 2022 Afghanen die zijn geboren en/of een hele lange periode in Pakistan hebben verbleven, als een risicoprofiel worden aangemerkt. In de samenvatting van de beschikbare landeninformatie wordt aangestipt dat deze Afghanen doorgaans niet bekend zijn met Afghaanse normen en verwachtingen en een sterk accent kunnen hebben, waardoor ze herkenbaar zijn. De richtlijnen geven aan dat de behandelingen waaraan Afghanen geboren en getogen in Pakistan kunnen worden onderworpen, meestal niet kunnen worden

gelijkgesteld met vervolging. In uitzonderlijke gevallen en rekening houdend met bijkomende individuele omstandigheden, kan er niettemin sprake zijn van vervolging (EUAA, *Country Guidance Afghanistan*, april 2022, p. 111).

De Raad acht dan ook nader onderzoek van verzoekers beweerde verblijf in een vluchtelingenkamp in Pakistan en van zijn vroegere en actuele (familiale) banden met Afghanistan noodzakelijk om een correcte en gedegen beoordeling te kunnen maken van zijn eventuele nood aan internationale bescherming.

Op basis van de elementen in het rechtsplegingsdossier kan de Raad, met inachtneming van de grenzen van een ondervraging ter terechtzitting en gelet op het ontbreken van verdere onderzoeksbevoegdheid, in deze stand van zaken het beschermingsverzoek van verzoeker niet op nuttige wijze evalueren in het kader van een devolutief beroep.

Het ontbreekt de Raad aldus aan essentiële elementen om te komen tot de in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet bedoelde bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen.

Bijgevolg moet de bestreden beslissing worden vernietigd overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 25 juli 2022 wordt vernietigd.

Artikel 2

De zaak wordt teruggezonden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig januari tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr.. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF